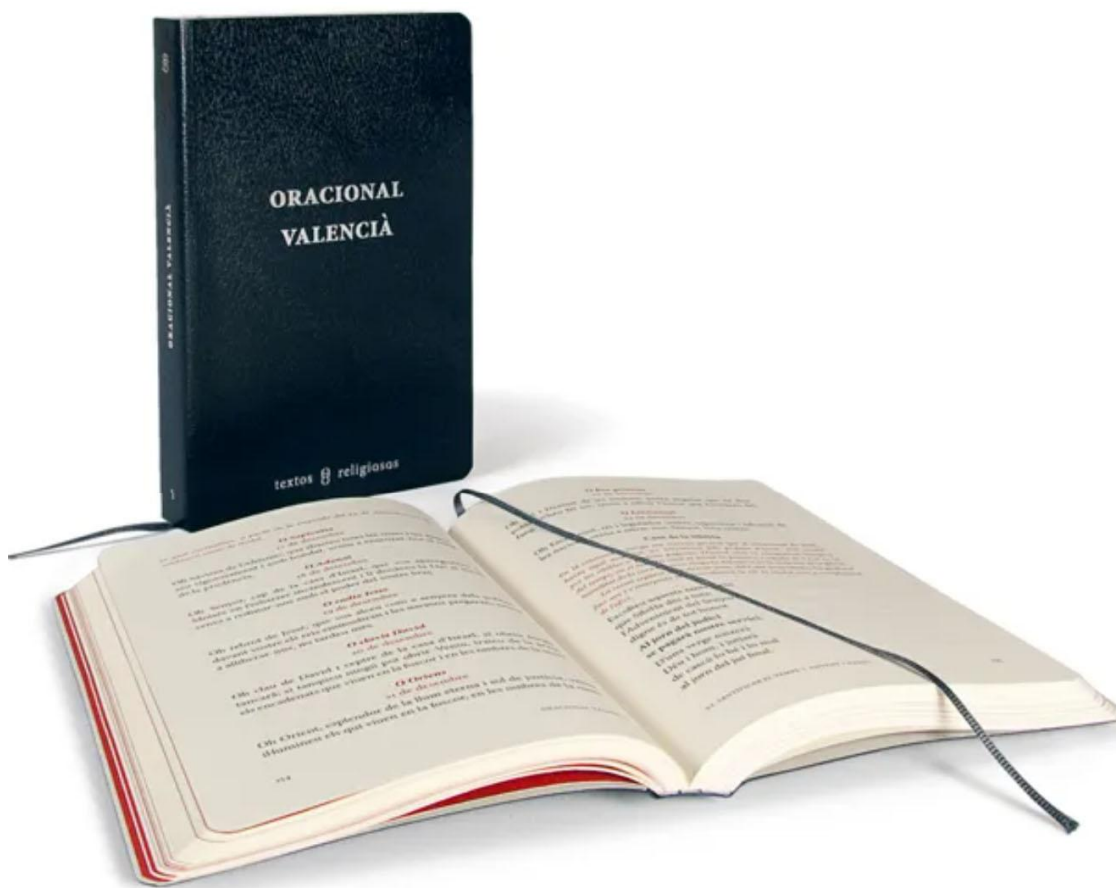

L'Oracional Valencià, deu anys després

Al llarg de la història, els sants han estat hòmens i dones de pregària. Hòmens i dones que, per mitjà de la pregària, han fet una experiència de Déu.

Els valencians, des de fa massa temps, tenim prohibida la nostra llengua a l'Església, amb algunes excepcions dignes d'elogi. I és per això que, malgrat que (fa ja massa anys), l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (que el PP i VOX volen asfixiar econòmicament), va aprovar els textos litúrgics en valencià i els va remetre als nostres bisbes, aquests, encara no s'han dignat ni a contestar (com manifestà el bon bisbe Rafael Sanus) el que van rebre.

Malgrat això, l'AVL va continuar treballant a favor de la nostra llengua a l'Església. Per això fa ara deu anys va eixir l'Oracional Valencià, una obra de 366 pàgines que va publicar l'AVL i l'Associació Ecumènica de Cristians pel Valencià.

En la presentació de l'Oracional, el Sr. Pere Mª Orts, president de la Comissió de Textos Religiosos de l'AVL, ens recordava que "el dictamen sobre la llengua dels valencians del Consell Valencià de Cultura, de 13 de juliol de 1998", feia una "crida al món eclesiàstic",

per tal que se sumará a la valencianització de l'Església. I poca cosa, després de deu anys, ha canviat. Des del 13 de juliol de 1998 fins ara, la crida del CVC no ha tingut cap repercussió.

Com ens recordava el Sr. Pere Mª Orts, l'AVL, "des del primer moment, va voler contribuir a facilitar la versió en llengua valenciana dels textos litúrgics", una tasca "llarga i costosa, feta a partir de preceptiva versió llatina del Missale romanum", per així oferir-los a les comunitats cristianes.

Però a més, la Comissió de Textos Litúrgics de l'AVL, va publicar fa deu anys aquest Oracional Valencià, que inclou les pregàries amb la Bíblia, els deu manaments i altres fórmules bíbliques per a la vida cristiana, a més de les fórmules de la tradició eclesial, els sacraments, les pregàries d'ús general, la celebració de l'any litúrgic, pregàries a la Mare de Déu i als sants, oracions per l'Església i pel món, les pregàries pels malalts i pels difunts, les benediccions, un apèndix en llatí i un complex índex.

En la introducció d'aquesta obra, el Sr. Francesc Aracil, President de l'Associació Ecumènica de Cristians pel Valencià, feia un repàs de "l'ús catequètic i devocional de la llengua valenciana", amb exemples com fra Guillem Anglès, la Bíblia atribuïda a fra Bonifaci Ferrer, el Misteri d'Elx o la producció religiosa de Bernat Oliver, Francesc Eiximenis, Antoni Canals, Vicent Ferrer, Isabel de Villena i Joan Roís de Corella. També es mencionava el meritori Eucologi de mossèn Vicent Sorribes i el Llibre del Poble de Déu, de l'enyorat (i maltractat per la jerarquia del moment), P. Pere Riutort.

Francesc Aracil ens donava alguns criteris orientadors que es van seguir en l'elaboració de l'Oracional, com el bíblic i litúrgic, el tradicional i popular, el plural i ecumènic o el catequètic i pastoral.

Aquest Oracional Valencià, preparat per l'AVL i per l'Associació Ecumènica de Cristians pel Valencianisme, amb una aportació destacada de mossèn August Monzon, s'oferia fa deu anys, "a la consideració dels bisbes i dels fidels", per tal d'afavorir la pregària en valencià.

Ingenu de mi, esperava que els cinc bisbes del País Valencià tingueren en consideració aquest Oracional i el recomanaren als capellans i, a més, l'utilitzaren ells mateixos. I res de tot això va passar. L'arquebisbe de València, Antonio Cañizarez, desgraciadament, desautoritzà l'Oracional Valencià que havien editat l'AVL i l'Associació Ecumènica de Cristians pel Valencià. La decisió de Cañizares, com no podia ser d'una altra manera, va ser compartida pels bisbes (antivalencians) de Sogorb-Castelló i d'Oriola-Alacant, "tanto en el contenido de la carta (de desautorització de l'Oracional),

como a la forma y al espíritu que muestra”, reunits a València el 6 i 7 de juliol de 2015. I des d’aleshores, res no ha canviat.

El bisbe de Tortosa, que en aquell moment era Enrique Benavent, no va ser convidat a la reunió, tot i que una zona important de la diòcesi, pertany al País Valencià.

¿Per què d’una vegada per totes, els bisbes de la Província Eclesiàstica Valentina no tracten la qüestió de la nostra llengua, que a les diòcesis d’Oriola-Alacant i de Sagorrb-Castelló, és menyspreada a l’Església? ¿Per què el valencià no és encara una llengua normal a la litúrgia?

I així estem encara, esperant que els textos litúrgics en valencià siguin aprovats per Roma, encara que poden ser aprovats per la CEE. Tot i que és evident que això depèn en bona part dels bisbes valencians, ja que com diu la coneguda frase: “de Roma ve, allò que a Roma ha anat”. I pel mateix motiu podríem dir: de la CEE ve, allò que a la CEE ha anat. I si els bisbes valencians no estan per demanar els textos en valencià, continuarem igual que fins ara, in saecula seculorum. Amén.

Josep-Miquel Bausset

Publicat el 3 de juliol de 2025 a *Del santuari estant*